

sn
straatnieuws

€2

Kees Wennekendonk

Utrechts eigen Leonardo

KEURMERK

straat
krant

EN

ESJE! • STRAATNIEUWS • SN VERKOPERS DRAGEN EEN ROOD VERKOPERSHESJE! • STRAATNIEUWS •

'TIJDENS PIANOIMPROVISATIES ZIE IK VEEL BEELDEN, DIE ROEP IK OOK OP. ZO KOMT HET OOK OVER, IK MAAK BEELDENDE MUZIEK.'

TEKST JESSE BUDDING
FOTOGRAFIE JAAP VLUGGE

Tekenaar, musicus, schrijver, componist, theatermaker, acteur, montuurontwerper en niet te vergeten vleestrompettist. Noem een creatief beroep en Kees Wennekendonk (1957) oefent het uit. Dit alles tegenwoordig vanuit zijn woon-werkatelier aan de Oudegracht. 'Het lijkt alsof ik veel beroepen heb. Dat is niet zo. Zo ik iets ben, ben ik multidisciplinair kunstenaar.'

Wie door de glazen deur Wennekendonks 'grachtenpand' aan de werf inkijkt, ziet een racefiets geleund tegen stapels boeken, een lange houten tafel en in de verte een keuken en een tweepersoonsbed. Er klinkt klassieke muziek. Wennekendonk is nog wat griepiger, maar laat het afgesproken interview gewoon doorgaan. Twee grote glazen thee verschijnen op tafel. Weinig mensen zullen in de loop der jaren zoveel metiers beoefend hebben. Sterker nog: hij beoefent ze vaak door elkaar heen. Wennekendonk heeft moeite om zichzelf te typeren in zijn werk. 'Ik hoor bij de multitalenten, maar ja, om dat nou van jezelf te zeggen. Ik vind het al naar om te zeggen: ik heb talent of ik ben een talent. Ik zeg liever dat ik breed georiënteerd ben, heel erg in beeld, maar deels ook in theater. En ik heb natuurlijk een voorliefde voor woord en klank. Maar ik zal nooit zeggen dat ik een kunstwerk heb gemaakt of het woord 'kunstenaar' op mijn visitekaartje zetten. Alleen talent voor geld en beleggen heb ik niet, haha!'

Wat zou hij dan zijn geworden als hij niet de kunst was ingedoken? Kan hij zich daar überhaupt iets bij voorstellen? 'Architect', zegt Wennekendonk gedeceideerd als eerste. Om eraan toe te voegen: 'of psycholoog of mediator.' Het blijft in elk geval veelzijdig. 'Maar ik kan me niet voorstellen dat ik ooit op kantoor had kunnen werken. Wel heb ik een negen-tot-vijfdiscipline. Die moet je hebben, anders wordt het natuurlijk niks. Neem zo'n Dick Bruna: om acht uur aan de koffie, om half negen aan het werk. Maar vandaag heb ik dat even niet: ik ben ziek. Ik voel me nog zo beroerd dat mijn concentratie het niet trekt.'

Zijn voorkeur voor creativiteit begon al op jonge leeftijd. En de straat vormde hem daarbij voor een belangrijk deel. 'In de jaren zeventig heb ik in Groningen veel op straat gespeeld met gitaar en banjo', dat kan hij zich nog levendig voor de geest halen. 'Dat vond ik heel erg leuk. Er waren toen natuurlijk nog geen Bulgaren en Roemenen die muziek maakten, hooguit een soort Nikkelen Nelis en iemand die Bob Dylan speelde. Op straat leer je namelijk het best om je publiek vast te houden. Als het ze niet boeit, lopen ze gewoon door.'

MUZE?

Mijn muze zit te slapen
Bij de televisie van mijn vader
Zij heeft de bediening van het ding
Na achten niet meer in haar hand

Mijn muze is het licht
Dat maandagochtend maakt
Dat door de bomen schijnt als ik
Alsnog vertraagd zacht wakker word

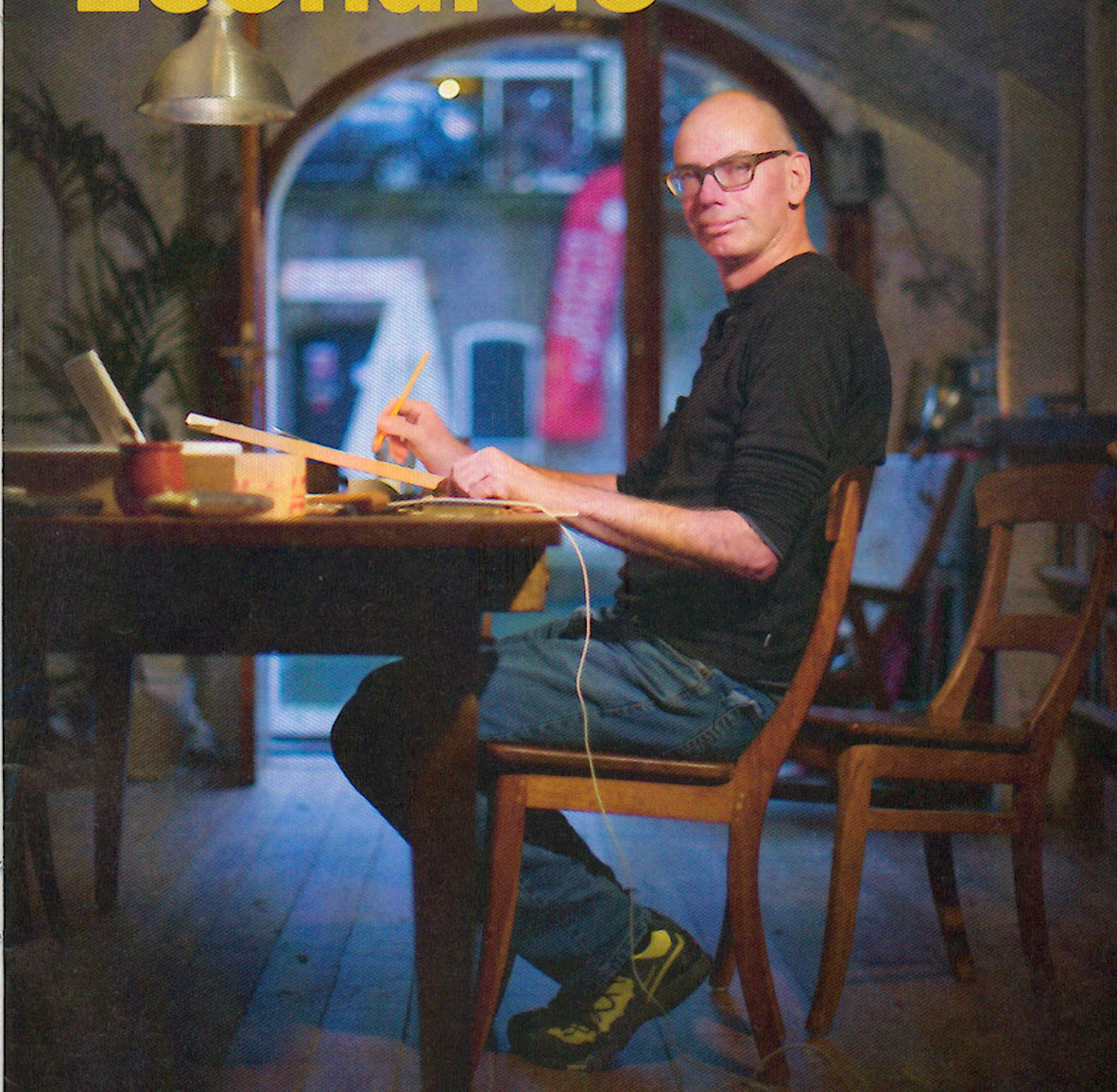
Mijn muze kolft haar boezem
En lacht verlegen deugend
Zo krijgt ze alle jongens suf
Al hun pezen aan het branden

Een wang - de lucht - een borst - de zee
Allen delen zij het tarten van mijn zinnen
Zonder hen ontstond geen woord
Geen twijfel geen beginnen

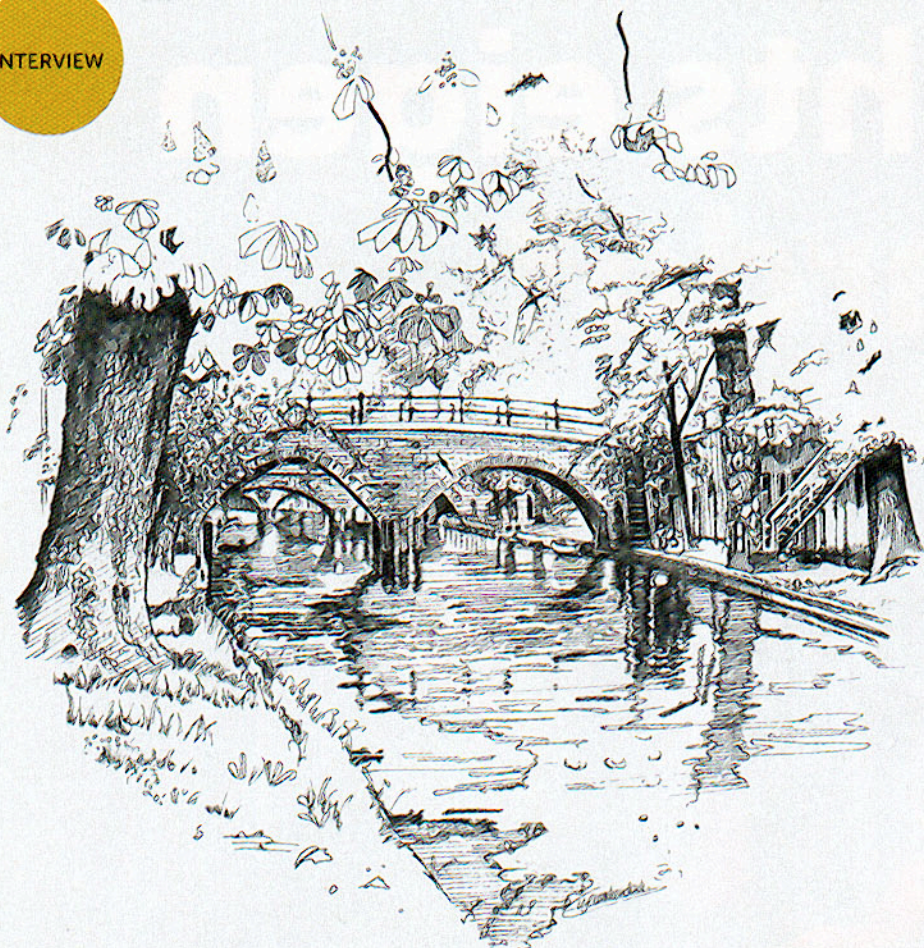
Mijn muze is het onafatend
Ademen van de aarde
Een dode die me wenkt en zegt:
Jou krijgen ze niet onder.

Kees Wennekendonk

Utrechts eigen Leonardo*

*(MAAR DAT ZAL KEES WENNEKENDONK ZELF NOOIT ZEGGEN)

HET MEISJE VAN DE VINGERHOED

Blond en blozend bruin en blij -
Het meisje van de Vingerhoed danst
Elke dag met haar linnengoed
Voorbij

Als zij langsloopt spitst zij roeden
Had zij ook maar het geringst vermoeden
Dat als zij langsloopt
Dat waar zij langsloopt
Klinkt - ooh....

Oooh - waarom kijkt hij zo zielig?
Hoe - zegt hij haar wat zijn hart zegt
Hij - zou zijn hart graag verliezen
Maar zij komt elke dag hier voorbij
Zij kijkt recht vooruit, niet opzij

Blond en blozend bruin en blij -
Het meisje van de Vingerhoed danst
Elke dag met haar wasmand vol linnengoed
Voorbij
Ze loopt hem voorbij
Naar de wasserij
Ze loopt hem voorbij

Wie Wennekendonks levensloop op internet bekijkt, zal zijn veelzijdigheid ook weer niet geheel verbazen. Als zoon van een amateurtekenaar en kleinzoon van een componist ging de kleine Kees thuis in Den Haag al gauw tekenen op de achterkant van het behang. En dat tekenen hield tot z'n twintigste eigenlijk niet meer op. 'Ik vind dingen soms zo mooi dat ik ze probeer vast te leg-

gen. Ik had het idee dat ik proefondervindelijk bezig moest zijn om tekenaar te worden. Ook in liedjes en gedichten leg ik vast waarom ik dingen zo bijzonder vind. Of ik geef ze opnieuw vorm.'

Een opvallend verschil tussen zijn tekeningen en andere creatieve uitingen is het realistische karakter van zijn portretten, waarvan vele zijn gepu-

bliceerd in Utrechts Nieuwsblad en het tijdschrift ZIN. 'In muziek ben ik vrijer', erkent Wennekendonk. 'Muziek is per definitie abstract en daardoor creatief. Tijdens het tekenen houd ik me meer bezig met realisme. Ik maak gebruik van wat we werkelijk zien. Dat verander ik wel, maar dat zie jij niet. Ik doe het voorkomen alsof het de precieze werkelijkheid is, maar ik maak er mijn eigen werkelijkheid van.' Ter illustratie laat hij een tekening zien die hij maakte van Vincent Bijlo. Hierbij laat hij zien waar hij hyperrealistisch, bijna 3D tekent, en waar hij delen een gewone tekening laat.

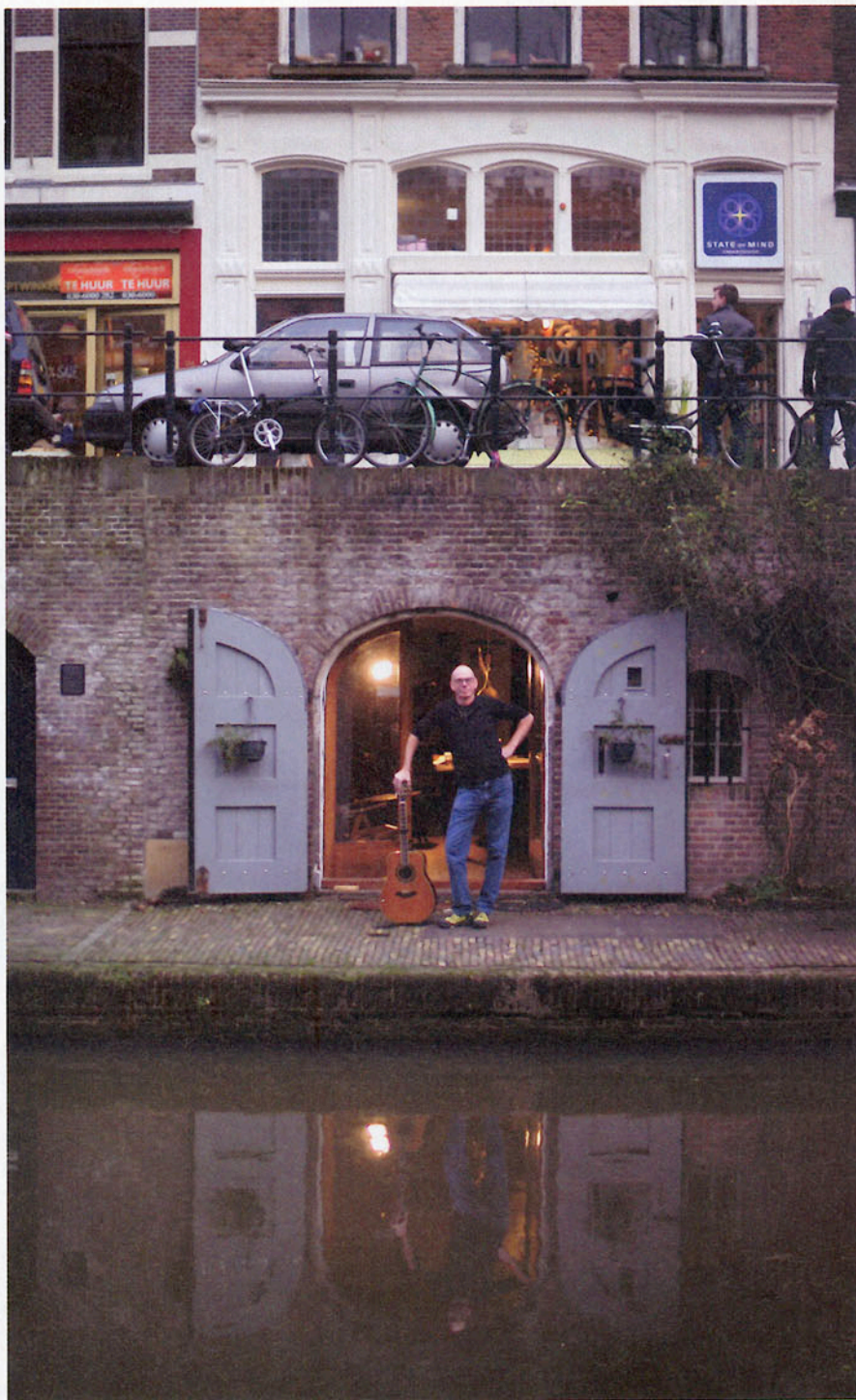
Op zijn twintigste hing hij het potlood, voor lange tijd althans, aan de wilgen en koos voor de muziek. 'Muziek werkt heel anders: ik kwam erachter dat je daarmee je diepste zielenroerselen kunt delen en die verbinden. Dat is geweldig. Het werkt zelfs verslavend als je het eenmaal hebt meegemaakt.' 'Zowel tekenen als muziek heb ik aangereikt gekregen. Piano leerde ik al spelen toen ik acht was, dan wordt het onderdeel van jezelf. In de puberteit vond ik er een manier in om me van anderen te onderscheiden. Daardoor ontwikkel je ook weer je identiteit. Zo maakte ik karikaturen van leraren. Op een feestje speelde ik hier en daar gitaar. Soms speelde ik door tot iemand 'per ongeluk' op de klankkast ging zitten. Daarnaast heb je natuurlijk een bepaalde aanleg nodig waarzonder die veelzijdigheid onmogelijk is.' Stel nu dat hij één discipline had moeten kiezen, welke was het dan geworden? 'Een hypothetische vraag', concludeert hij. 'De muziek ligt mij het dichtste bij het hart en levert direct contact op. Op basis van gevoel en

'MIJN VEELZIJDIGHEID IS MIJN SPECIALISATIE'

communicatie kies ik daar dan voor. Een tekenaar daarentegen zit heel lang in zijn eentje te werken en kent maar één overdrachtmoment. Het is een meer rationele bezigheid: kijken en tekenen.'

En vindt hij dat hij dat ook het beste kan? 'Nee. Teken ook niet trouwens. Het zijn gewoon onvergelykbare grootheden. Ik denk wel dat anderen vinden dat ik me in tekenen meer onderscheid dan in muziek. Daarnaast is het moeilijker om nu te leven van de muziek.' Denkt hij achteraf dat hij verder was gekomen als hij zich had gespecialiseerd? 'Dit is mijn specialisatie', zegt Wennekendonk, duidend op zijn veelzijdigheid. 'Maar als ik me meer had beperkt: misschien wel, ja. Maar die keus had ik dan genomen ten koste van mijn geluk. Je vraagt toch ook niet: als je moet kiezen uit eten en drinken, wat kies je dan? Het vormt allebei een onderdeel van je voeding. Maar mogelijk heeft het elkaar ook wel versterkt, ik weet het niet. Ik maak altijd beeldende muziek: tijdens het componeren en tijdens het improviseren op de piano zie ik veel beelden, die roep ik ook op. Die beelden zijn onderliggend aan het tekenen. Zo komt het ook over, ik maak als het ware beeldende muziek. Muziek helpt me in elk geval wel bij het concentreren op het tekenen. Maar tijdens het werk hoor ik niet spontaan muziek of zo. Dan zet ik altijd klassieke muziek aan. Dus ik speel geen vleestrompet tijdens het tekenen, nee. Anders komen er spatten op het papier.'

Voor alle duidelijkheid: Wennekendonk kan zijn lippen zo op elkaar persen dat een echte trompet bijna onderdoet voor het geluid dat er dan uitkomt. Hij mag een begenadigd tekenaar, schrijver,

componist en weet ik niet wat zijn, als vleestrompettist schijnt hij werkelijk virtuoos te zijn. Zoals in 'Het meisje van de Vingerhoed', geschreven op het terras van Café de Postillon en uitgevoerd op de wijze van The girl from Ipanema.

Tot verbazing van schrijver dezes is het woord vleestrompet echter niet te

vinden in de Dikke Van Dale. Maar wie Wennekendonk eenmaal dit instrument heeft horen bespelen, zal van mening zijn dat het echt toegevoegd dient te worden aan het woordenboek. En wel onmiddellijk.

www.keeswennekendonk.nl